# YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (ensimmäinen jaosto)
30 päivänä huhtikuuta 2003 *

Asiassa T-155/02,

**VVG International Handelsgesellschaft mbH**, kotipaikka Salzburg (Itävalta),

**VVG (International) Ltd**, kotipaikka Gibraltar (Yhdistynyt kuningaskunta),

**Metalsivas Metallwarenhandelsgesellschaft mbH**, kotipaikka Wien (Itävalta),

edustajanaan asianajaja W. Schuler,

kantajina,

vastaan

**Euroopan yhteisöjen komissio**, asiamiehinään G. zur Hausen ja B. Eggers, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

jossa kantajat vaativat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan väliaikaisten suojatoimenpiteiden käyttöönotosta tiettyjen terästuotteiden tuonnissa 27 päivänä maaliskuuta 2002 annetun komission asetuksen (EY) N:o 560/2002 (EYVL L 85, s. 1),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit R. M. Moura Ramos ja H. Legal,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

**määräyksen**

## Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Komissio antoi 27.3.2002 asetuksen N:o 560/2002 väliaikaisten suojatoimenpiteiden käyttöönotosta tiettyjen terästuotteiden tuonnissa (EYVL L 85, s. 1; jäljempänä riidanalainen asetus). Riidanalaisella asetuksella otetaan käyttöön kuuden kuukauden ajaksi tariffikiintiöt viidentoista terästuoteryhmän osalta, ja kyseiset tariffikiintiöt perustuvat yhteisön tuonnin keskimääräisiin tasoihin

vuosina 1999, 2000 ja 2001 korotettuna 10 prosentilla. Koska tariffikiintiöt otettiin käyttöön kuuden kuukauden ajaksi, niiden määräksi on vahvistettu puolet tästä korotetusta keskiarvosta. Kun kyseiset kiintiöt on ylitetty, maahantuonnin osalta on maksettava kullekin tuoteryhmälle vahvistettua lisätullia. Riidanalainen asetus tuli voimaan 29.3.2002.

2 Riidanalainen asetus perustuu tuontiin sovellettavasta yhteisestä järjestelmästä ja asetuksen (EY) N:o 518/94 kumoamisesta 22 päivänä joulukuuta 1994 annettuun neuvoston asetukseen (EY) N:o 3285/94 (EYVL L 349, s. 53; jäljempänä perusasetus) ja tiettyjen kolmansien maiden tuontiin sovellettavasta yhteisestä menettelystä ja asetusten (ETY) N:o 1765/82, (ETY) N:o 1766/82 ja (ETY) N:o 3420/83 kumoamisesta 7 päivänä maaliskuuta 1994 annettuun neuvoston asetukseen (EY) N:o 519/94 (EYVL L 67, s. 89), jota on muutettu muun muassa 28.5.1998 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1138/98 (EYVL L 159, s. 1).

3 Perusasetuksen 8 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Tämän osaston [Yhteisön tutkintamenettely] säännökset eivät estä valvontatoimenpiteiden toteuttamista 11—15 artiklan mukaisesti, koska tahansa tai suojatoimenpiteiden toteuttamista 16, 17 ja 18 artiklan mukaisesti:

— jos kriittiset olosuhteet, joiden aikana kaikki viivytykset aiheuttaisivat vaikeasti korjattavissa olevan haitan, edellyttävät välitöntä toimintaa,

ja

— jos on päätetty alustavasti, että on olemassa riittävästi todisteita siitä, että tuonnin kasvu on aiheuttanut tai uhkaa aiheuttaa vakavaa haittaa.

2. Nämä toimenpiteet eivät saa kestää enemmän kuin 200 päivää.

— —

4. Komissio ryhtyy välittömästi toteuttamaan vielä tarpeellisiksi katsomiaan tutkintatoimenpiteitä.

5. Jos väliaikaiset suojatoimenpiteet peruutetaan sen vuoksi, että vakavaa haittaa tai vakavan haitan uhkaa ei ole, näiden toimenpiteiden soveltamiseksi kannetut tullit on ilman eri toimenpiteitä palautettava viipymättä. Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 [EYVL L 302, s. 1] 235 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa säädettyä menettelyä on sovellettava."

4 Perusasetuksen 16 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Kiintiötä vahvistettaessa on otettava huomioon erityisesti:

— halu pitää yllä perinteisiä kauppavirtoja niin pitkälle kuin mahdollista,

— tavallisissa olosuhteissa ja tavallisin yksityiskohtaisin säännöin, ennen tässä osastossa tarkoitetun suojatoimenpiteen voimaantuloa tehtyjen ja asianomaisen jäsenvaltion komissiolle tiedoksi antamien sopimusten mukaiset määrät,

— se, että kiintiön perustamisella tavoitellun päämäärän saavuttaminen ei saa vaarantua."

5 Riidanalaisen asetuksen 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Avataan tariffikiintiö, jota sovelletaan kunkin liitteessä 3 yksilöidyn (määritelty viittaamalla tuotetta koskevaan CN-koodiin) viidentoista tarkasteltavana olevan tuotteen tuontiin yhteisöön tämän asetuksen voimaantulopäivästä sitä seuraavan kuuden kuukauden jakson päättymistä edeltävään päivään.

2. Jatketaan näille tuotteille neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2658/97 säädetyn sopimustullin tai mahdollisen etuustullin soveltamista.

3. Sellaisten tuotteiden tuontiin, joka ylittää liitteessä [2] vahvistetun asianomaisen tariffikiintiön määrän tai jonka osalta ei ole pyydetty kiintiön soveltamista, sovelletaan liitteessä 3 kyseiselle tuotteelle vahvistettua lisätullia. Kyseistä lisätullia sovelletaan tuotavan tuotteen tullausarvoon.

— — "

6 Riidanalaisen asetuksen liitteenä 2 olevassa taulukossa muuan muassa esitetään tuoteryhmän 4 kohdalla seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuonnin määrän kehitys vuosina 1999, 2000 ja 2001. Taulukosta ilmenee, että kyseisen tuonnin määrä oli vuonna 1999 25 719 tonnia, vuonna 2000 154 916 tonnia ja vuonna 2001 468 000 tonnia.

7 Riidanalaisen asetuksen liitteessä 3 tarkennetaan tuoteryhmän 4 kohdalla, että seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tariffikiintiön määrä on 23 778 nettotonnia ja näille tuotteille vahvistetun lisätullin määrä on 26 prosenttia.

8 Riidanalaisen asetuksen 3 artiklassa todetaan seuraavaa:

"Komissio ja jäsenvaltiot hallinnoivat tariffikiintiöitä asetuksen (ETY) N:o 2454/93, sellaisena kuin se on viimeksi muutettu asetuksella (ETY)

N:o 993/2001, 308 a, 308 b ja 308 c artiklassa säädetyn tariffikiintiöiden hallinnointijärjestelmän mukaisesti. — — "

## Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

9 Kantajat ovat yhtiöitä, jotka lähes pelkästään tuovat yhteisöön riidanalaisessa asetuksessa tarkoitettuja terästuotteita ja erityisesti riidanalaisen asetuksen liitteen 3 tuoteryhmään 4 kuuluvia "seosteräksestä valmistettuja kuumavalssattuja kelattuja tai pleteroituja levytuotteita". Ne ostavat kyseisiä tuotteita suurina määrinä eri kolmansiin maihin sijoittautuneilta terästehtailta ja myyvät ne edelleen Euroopan unioniin sijoittautuneille tukkumyyjille, vähittäismyyjille, tehtaille ja varastoijille.

10 Kantajat ovat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 14.5.2002 toimittamallaan kanteella vaatineet EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan riidanalaisen asetuksen.

11 Kantajat ovat myös ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 19.6.2002 jättämällään erillisellä asiakirjalla tehneet hakemuksen, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaaditaan lykkäämään riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanoa tai päättämään muista sellaisista välitoimista, joiden perusteella niillä olisi mahdollisuus tuoda yhteisöön tariffikiintiön lisäksi ja lisätulleista vapautettuina 95 129 tonnia seosteräksestä valmistettuja kuumavalssattuja levyvalmisteita, jotka kuuluvat riidanalaisessa asetuksessa tarkoitettuun tuoteryhmään 4.

12 Komissio esitti 12.7.2002 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan nojalla kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumista koskevan oikeudenkäyntiväitteen.

13 Komission käsiteltävänä olevassa asiassa esittämä prosessinedellytyksen puuttumista koskeva väite huomioon ottaen asianosaisia pyydettiin välitoimimenettelyn yhteydessä esittämään huomautuksensa niistä johtopäätöksistä, jotka tämän kanteen tutkittavaksi ottamisen arvioinnin kannalta olisi tehtävä yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, 25.7.2002 antamasta tuomiosta (Kok. 2002, s. I-6677).

14 Kantajat vastasivat tähän 30.7.2002 ja komissio 31.7.2002.

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin 8.8.2002 antamalla määräyksellä välitoimihakemus jätettiin tutkimatta ja määrättiin, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

## Asianosaisten vaatimukset

16 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— ottaa kanteen tutkittavaksi

— kumoaa riidanalaisen asetuksen EY 230 artiklan nojalla

— toissijaisesti katsoo pätemättömäksi tuoteryhmän 4 eli "seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden" sisällyttämisen riidanalaisessa asetuksessa tarkoitettuihin 15 tuoteryhmään

— toissijaisesti muuttaa tuoteryhmälle "seosteräksestä valmistetut kuumavalssatut levyvalmisteet" vahvistettua kiintiötä nostamalla sen 468 000 tonniin (vuoden 2001 tuontimäärä)

— toissijaisesti muuttaa tuoteryhmälle "seosteräksestä valmistetut kuumavalssatut levyvalmisteet" vahvistettua kiintiötä nostamalla sen 118 916 tonniin

— velvoittaa komission korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

17 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

## Tutkittavaksi ottaminen

18 Työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi ratkaista oikeudenkäyntiväitteen käsittelemättä itse pääasiaa, jos asianosainen tekee sitä koskevan hakemuksen. Saman artiklan 3 kohdan

mukaisesti hakemuksen jatkokäsittely on suullinen, jollei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toisin päätä. Esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo saaneensa asiakirjoja tutkimalla riittävästi selvitystä voidakseen ratkaista hakemuksen suullista käsittelyä aloittamatta.

*Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut*

19 Komission mukaan kanne on jätettävä tutkimatta.

20 Komissio toteaa ensinnäkin, ettei kannetta voida ottaa tutkittavaksi, koska riidanalainen asetus on yleisesti sovellettava normatiivinen säädös, joka ei koske mitään kantajista erikseen ja jonka konkreettinen soveltaminen voi niiden osalta synnyttää oikeusvaikutuksia ainoastaan jäsenvaltioiden tulliviranomaisten toteuttamien muiden hallintotoimien perusteella.

21 Komissio korostaa toiseksi, että riidanalaista asetusta sovelletaan yleisesti, koska se koskee samalla tavoin kaikkia niitä, jotka tuovat tulevaisuudessa tiettyjä tuotteita yhteisöön. Tällaisen toimenpiteen toteuttamishetkellä olisi sen luonteen johdosta mahdotonta määritellä, mitä tuonteja tulevaisuudessa suoritetaan, mikä on niiden määrä ja mitkä tuojat toteuttavat ne.

22 Kolmanneksi komissio täsmentää vastauksena kantajien esittämiin väitteisiin, että tässä tapauksessa ei selvästi esiinny seikkoja, jotka ovat olleet ratkaisun perusteena asiassa 264/82, Timex vastaan neuvosto ja komissio, 20.3.1985

annetussa tuomiossa (Kok. 1985, s. 849, Kok. Ep. VIII, s. 121, 12—16 kohta), asiassa C-358/89, Extramet Industrie vastaan neuvosto, 16.5.1991 annetussa tuomiossa (Kok. 1991, s. I-2501, 17 kohta), asiassa T-2/93, Air France vastaan komissio, 19.5.1994 annetussa tuomiossa (Kok. 1994, s. II-323, Kok. Ep. XV, s. II-49, 44—47 kohta) ja yhdistetyissä asioissa T-528/93, T-542/93, T-543/93 ja T-546/93, Métropole Télévision ym. vastaan komissio, 11.7.1996 annetussa tuomiossa (Kok. 1996, s. II-649, 61 kohta), joihin kantajat ovat viitanneet.

23 Neljänneksi komissio väittää, etteivät kantajat ole esittäneet erityisiä seikkoja, joiden perusteella ne erottuisivat lukuisista muista teräksentuojista. Se korostaa, etteivät kantajat myöskään ole vedonneet siihen, että ne ovat terästeollisuuden tuotteiden merkittävimpiä tuojia, eivätkä siihen, että ne rinnastavat omat etunsa muiden tuojien etuihin.

24 Viidenneksi komissio huomauttaa, että vaikka katsottaisiin, että riidanalainen asetus aiheuttaa vahinkoa kantajien taloudelliselle asemalle, tämä ei riittäisi erottamaan niitä muista toimijoista (asia T-339/00 R, Bactria v. komissio, määräys 15.6.2001, Kok. 2001, s. II-1721, 81—82 kohta).

25 Komissio täsmentää seuraavaksi, että poiketen olosuhteista, jotka ovat johtaneet asiassa 11/82, Piraiki-Patraiki vastaan komissio, 17.1.1985 annettuun tuomioon (Kok. 1985, s. 207), sillä ei käsiteltävän asian olosuhteissa ollut riidanalaista asetusta antaessaan lainkaan velvollisuutta ottaa huomioon tiettyjen toimijoiden ja erityisesti kantajien etuja.

26 Lopuksi komissio väittää, että poiketen kantajasta asiassa T-177/01, Jégo-Quéré vastaan komissio, joka on johtanut 3.5.2002 annettuun tuomioon (Kok. 2002, s. II-2365), nyt käsiteltävänä olevan asian kantajat ovat itse vahvistaneet voivansa riitauttaa — käyttäen kaikkia Itävallan verolain mukaan käytettävissä

olevia keinoja — itävaltalaisissa tuomioistuimissa kansalliset perintäilmoitukset, jotka on voitu esittää riidanalaisen asetuksen perusteella.

27 Kantajat väittävät, että kanne voidaan ottaa tutkittavaksi.

28 Ensinnäkin ne korostavat, että riidanalainen asetus koskee niitä erikseen sen niiden markkina-asemalle aiheutetun vahingon takia, joka on johtanut niiden perikatoon. Kantajien mukaan niiden asiakkaat ovat peruuttaneet toimitus- ja ostosopimuksensa. Ne täsmentävät, että niiden toiminnan oleellinen osa on riidanalaisessa asetuksessa tarkoitettujen terästeollisuuden tuotteiden ja erityisesti niiden liitteen 3 tuoteryhmään 4 kuuluvien tuotteiden tuonti, joille on asetettu 26 prosentin lisätulli. Kantajat viittaavat erityisesti edellä mainitussa asiassa Timex vastaan neuvosto ja komissio annettuun tuomioon (12—16 kohta), edellä mainitussa asiassa Extramet Industrie vastaan neuvosto annettuun tuomioon (17 kohta), edellä mainitussa asiassa Air France vastaan komissio annettuun tuomioon (44—47 kohta) ja edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Métropole Télévision ym. vastaan komissio annettuun tuomioon (61 kohta). Kantajien mukaan yhteisön toimen on katsottava koskevan yksityistä erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, kun kyseisellä toimella hänen henkilökohtaisen tilanteensa takia on tai tulee todennäköisesti olemaan vakavia kielteisiä seurauksia hänen eduilleen. Tämän väitteen tueksi kantajat viittaavat julkisasiamies Jacobsin edellä mainitussa asiassa Unión de Pequeños Agricultores vastaan neuvosto esittämään ratkaisuehdotukseen (Kok. 2002, s. I-6681).

29 Toiseksi kantajat lisäävät, että riidanalainen asetus loukkaa lakisääteistä velvollisuutta ottaa huomioon tiettyjen toimijoiden edut ja varsinkin kantajien erityiset edut. Tältä osin kantajat viittaavat erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-480/93 ja T-483/93, Antillean Rice Mills ym. vastaan komissio, 14.9.1995 antaman tuomion (Kok. 1995, s. II-2305) 67 kohtaan.

30 Kolmanneksi kantajat korostavat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ainoa tuomioistuin, joka voi antaa niille täyden ja tehokkaan oikeussuojan, koska menettely suojan saamiseksi kansallista perintäilmoitusta vastaan esittämällä ennakkoratkaisupyyntö on liian pitkä ja työläs. Tämän väitteen tueksi kantajat viittaavat edellä mainitussa asiassa Jégo-Quéré vastaan komissio annettuun tuomioon.

31 Neljänneksi kantajat arvioivat, että riidanalainen asetus koskee niitä suoraan, koska siinä ei edellytetä mitään täytäntöönpanotoimia kansallisilta viranomaisilta, joiden velvollisuutena on varmistaa asetuksen välitön täytäntöönpano. Kantajat muistuttavat, että riidanalaisessa asetuksessa säädetään, että se "on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa". Tässä yhteydessä kantajat viittaavat erityisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 113/77, NTN Toyo Bearing vastaan neuvosto, 29.3.1979 antamaan tuomioon (Kok. 1979, s. 1185, Kok. Ep. IV, s. 445, 11 kohta).

*Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta*

32 EY 230 artiklan neljännessä kohdassa annetaan oikeussubjekteille oikeus nostaa kanne päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena, koskee heitä suoraan ja erikseen. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tämän määräyksen tavoitteena on nimenomaan välttää se, että yhteisön toimielimet voisivat valitsemalla sääntelytavaksi asetuksen aiheuttaa sen, että yksityisellä, jota ratkaisu koskee suoraan ja erikseen, ei olisi mahdollisuutta nostaa siitä kannetta, ja siten täsmentää, että toimen luonteeseen ei vaikuta se, missä muodossa se on päätetty antaa (yhdistetyt asiat 789/79 ja 790/79, Calpak v. komissio, tuomio 17.6.1980, Kok. 1980, s. 1949, 7 kohta ja asia T-476/93, FRSEA ja FNSEA v. neuvosto, määräys 28.10.1993, Kok. 1993, s. II-1187, 19 kohta).

33 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee niin ikään, että se, onko kyseessä asetus vai päätös, on ratkaistava sen perusteella, onko toimi yleisesti sovellettava vai ei (ks. asia 307/81, Alusuisse Italia v. neuvosto ja komissio, tuomio 6.10.1982, Kok. 1982, s. 3463, Kok. Ep. VI, s. 547, 8 kohta ja asia T-107/94, Kik v. neuvosto ja komissio, määräys 19.6.1995, Kok. 1995, s. II-1717, 35 kohta).

34 Käsiteltävässä asiassa on siis määritettävä riidanalaisen asetuksen luonne ja erityisesti oikeusvaikutukset, joita sen on tarkoitus tuottaa tai joita se tosiasiallisesti tuottaa.

35 Kyseisellä asetuksella otetaan käyttöön väliaikaisia suojatoimenpiteitä tiettyjen terästuotteiden tuonnissa. Sillä avataan tariffikiintiö, jota sovelletaan jokaisen kyseessä olevan 15 tuoteryhmän tuontiin yhteisöön asetuksen voimaantulopäivästä laskettavana kuuden kuukauden ajanjaksona. Sellaisten tuotteiden tuontiin, joka ylittää asianomaisen tariffikiintiön määrän tai jonka osalta ei ole pyydetty kiintiön soveltamista, sovelletaan liitteessä 3 kyseiselle tuotteelle vahvistettua lisätullia, joka lasketaan tuotavan tuotteen tullausarvon perusteella.

36 Tällaiset toimenpiteet on katsottava EY 249 artiklassa tarkoitetuiksi yleisesti sovellettaviksi toimenpiteiksi. Niitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja niiden oikeusvaikutukset kohdistuvat yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin eli kyseessä olevien niiden 15 tuoteryhmän tuojiin, jotka on eritelty riidanalaisen asetuksen liitteessä 3.

37 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan säädöksen yleiseen sovellettavuuteen ja siten sen normatiivisuuteen ei vaikuta se, että on mahdollista jollakin tarkkuu-

della määrittää niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että säädöstä sovelletaan sen tarkoituksen mukaisesti siinä objektiivisesti määritellyn oikeudellisen tilanteen tai tosiseikaston perusteella (asia 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt v. neuvosto, tuomio 11.7.1968, Kok. 1968, s. 595, 605 ja 606, Kok. Ep. I, s. 349, asia 64/69, Compagnie française commerciale v. komissio, tuomio 16.4.1970, Kok. 1970, s. 221, 11 kohta; asia 101/76, Koniklijke Scholten Honig v. neuvosto ja komissio, tuomio 5.5.1977, Kok. 1977, s. 797, 23 kohta ja asia T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto ym. v. komissio, määräys 29.6.1995, Kok. 1995, s. II-1941, 48 kohta).

38 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on todettava — riippumatta riidanalaisen asetuksen liitteessä 3 eriteltyjen 15 terästuoteryhmän tuojien jokseenkin vähäisestä määrästä asetuksen antamishetkellä — että siinä säädetään lisätullien soveltamisesta objektiivisen tilanteen perusteella eli yhtä tai useampaa kyseessä olevista 15 tuoteryhmästä tuovien tuojien ylittäessä asetuksen liitteessä yksilöidyn tariffikiintiön määrän tai kiintiön soveltamista koskevan pyynnön puuttuessa siten kuin riidanalaisen asetuksen 1 artiklan 3 kohdassa säädetään. Lisäksi niiden yritysten määrä, joihin riidanalaisella asetuksella on vaikutuksia, voi vaihdella koko ajan.

39 Näin ollen riidanalainen asetus on luonteeltaan ja soveltamisalaltaan normatiivinen, eikä se ole EY 249 artiklassa tarkoitettu päätös.

40 Oikeuskäytännössä on kuitenkin täsmennetty, että tietyissä olosuhteissa jopa normatiivinen toimi, jota sovelletaan yleisesti kyseessä oleviin taloudellisiin toimijoihin, voi koskea erikseen joitakin näistä (em. asia Extramet Industrie v. neuvosto, tuomion 13 kohta ja asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, Kok. Ep. XV, s. I-177, 19 kohta). Tällaisessa tapauksessa yhteisön toimi voi siis samanaikaisesti olla luonteeltaan normatiivinen ja tiettyjä taloudellisia toimijoita kohtaan päätöksen luonteinen (yhdistetyt

asiat T-481/93 ja T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens ym. v. komissio, tuomio 13.12.1995, Kok. 1995, s. II-2941, 50 kohta).

41 Luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi kuitenkin väittää riidanalaisen toimen koskevan itseään erikseen ainoastaan, jos kyseisellä toimella vaikutetaan siihen sille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella kyseinen henkilö erottuu kaikista muista (asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197, 223, Kok. Ep. I, s. 181; em. asia Codorniu v. komissio, tuomion 20 kohta ja em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 36 kohta).

42 Näin ollen on tutkittava, koskeeko riidanalainen asetus käsiteltävässä asiassa kantajia niille tunnusomaisten erityispiirteiden takia tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka takia ne erottuvat mainitun asetuksen kannalta kaikista muista.

43 Kantajat arvioivat, että asetus koskee niitä erikseen, koska kyseisessä säädöksessä tarkoitettujen terästuotteiden tuonti on niiden toiminnan oleellinen osa, mikä aiheuttaa erityisen kielteisiä seurauksia niiden eduille.

44 Vaikka riidanalaisen asetuksen voimaantulolla olisikin erityinen vaikutus kantajien taloudelliseen tilanteeseen, on kuitenkin todettava, että tämä ei vielä riitä erottamaan niitä kaikista muista. Riidanalainen asetus koskee kantajia ainoastaan siitä syystä, että ne objektiivisesti arvioituna ovat kyseisessä säädöksessä tarkoitettujen terästuotteiden tuojayrityksiä aivan kuten mitkä tahansa muut samassa tilanteessa toimivat yritykset Euroopan yhteisössä (em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 36 kohta).

45 Kantajat väittävät seuraavaksi, että komissio on riidanalaisen asetuksen antaessaan loukannut lakisääteistä velvollisuutta ottaa huomioon kaikkien toimijoiden edut ja varsinkin kantajien erityiset edut.

46 On totta, että se seikka, että komissiolla on velvollisuus erityisten sääntöjen nojalla ottaa huomioon valmisteilla olevan lainsäädäntötoimen vaikutukset tiettyihin yksityisiin, voi yksilöidä nämä yksityiset (em. asia Piraiki-Patraiki ym. v. komissio, tuomion 21 ja 28 kohta; asia C-152/88, Sofrimport v. komissio, tuomio 26.6.1990, Kok. 1990, s. I-2477, 11 kohta; C-390/95 P, Antillean Rice Mills ym. v. komissio, tuomio 11.2.1999, Kok. 1999, s. I-769, 25—30 kohta; em. yhdistetyt asiat Antillean Rice Mills ym. v. komissio, tuomion 67 kohta ja asia T-47/00, Rica Foods v. komissio, tuomio 17.1.2002, Kok. 2002, s. II-113, 41 kohta).

47 On todettava, että riidanalainen asetus on annettu perusasetuksen ja asetuksen N:o 515/94 nojalla. Perusasetuksen 16 artiklan 3 kohdan a alakohdassa asetetaan komissiolle velvollisuus ottaa kiintiötä vahvistettaessa huomioon kantajien kaltaisten yksittäisten yritysten erityinen tilanne ja erityisesti tavallisissa olosuhteissa ja tavallisin yksityiskohtaisin säännöin ennen suojatoimenpiteen voimaantuloa tehtyjen ja asianomaisen jäsenvaltion komissiolle tiedoksi antamien sopimusten mukaiset määrät.

48 Kantajat eivät kuitenkaan ole käsiteltävässä asiassa esittäneet mitään seikkaa, josta kävisi ilmi, että asianomainen jäsenvaltio on perusasetuksen 16 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla antanut komissiolle tiedoksi kantajien tekemät sopimukset, jotka koskevat riidanalaisen asetuksen liitteessä 3 yksilöityjen tuotteiden tuontia.

49 Toisin kuin edellä mainitussa asiassa Piraiki-Patraiki ym. vastaan komissio ja edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Antillean Rice Mills ym. vastaan komissio annettuihin tuomioihin johtaneissa asioissa käsiteltävässä asiassa ei näin ollen ole olemassa säännöstä, jossa komissiolle asetettaisiin velvollisuus ottaa huomioon valmistelemansa lainsäädäntötoimen vaikutukset kantajiin, koska asianomainen jäsenvaltio ei ole käyttänyt perusasetuksessa sille tarjottuja menettelyllisiä takeita.

50 Mitä tulee lopulta kantajien väitteeseen siitä, ettei niiden yksilön oikeuksia käytännössä suojella, koska EY 234 artiklassa määrätty ennakkoratkaisumenettely ei takaa täyttä ja tehokasta oikeussuojaa, on huomattava, että yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että kantajan yksilöintiä asetukseen nähden koskevaa edellytystä ei voida tehokkaan oikeussuojan periaatteeseen perustuvalla tuomioistuintulkinnalla jättää huomiotta ilman, että ylitettäisiin yhteisöjen tuomioistuimille perustamissopimuksella myönnetty toimivalta (em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 44 kohta). Lisäksi käsiteltävässä asiassa ei ole kiistetty, että kansallisessa tuomioistuimessa on käytettävissä oikeussuojakeino riidanalaisen asetuksen pätevyyden kyseenalaistamiseksi.

51 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että riidanalaisen asetuksen ei voida katsoa koskevan kantajia erikseen. Koska kantajat eivät täytä yhtä EY 230 artiklan neljännessä kohdassa asetetuista tutkittavaksi ottamisen edellytyksistä, ei ole tarpeen tutkia sitä, koskeeko riidanalainen asetus kantajia suoraan.

52 Edellä esitetystä seuraa, että tämä kanne on jätettävä tutkimatta.

## Oikeudenkäyntikulut

53 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian ja komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantajat on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut mukaan lukien välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

**1) Kanne jätetään tutkimatta.**

**2) Kantajat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut mukaan lukien välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 30 päivänä huhtikuuta 2003.

H. Jung

kirjaaja

B. Vesterdorf

presidentti